

ת"פ 19571/11/13 - מדינת ישראל נגד פיטר דניאל דה ווט

בית משפט השלום ברחובות

12 אפריל 2015

ת"פ 19571-11-13 מדינת ישראל נ' דה ווט

בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
פיטר דניאל דה ווט

נוכחים:

באת כוח המאשימה עו"ד עירית גלר בא כוח הנאשם עו"ד ניסים לוי

הנאשם בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

פתח דבר

1. אומר כבר בפתח הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין").
2. החלטתי להרשיע את הנאשם באישום הראשון בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ובעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.
3. החלטתי להרשיע את הנאשם באישום השני בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

מבוא

4. במועד הרלוונטי לכתב האישום עסק הנאשם בשיפוץ חנות שבבעלות המתלוננת בקניון בגן יבנה. המתלונן הינו בעלה של המתלוננת.

5. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 4.11.12 בשעה 18:30 לערך, בהיותו של הנאשם תחת השפעת אלכוהול, התפתחו האירועים נשוא כתב האישום, עקב סכסוך כספי בין הנאשם למתלוננים. הנאשם הזיק לרכוש במזיד, בכך שאחז כיור שהיה בחנות ושבר חלקים ממנו. בהמשך לכך, איים הנאשם על המתלוננים בכך שהרים את הכיור לכיוון ראשיהם, צעק שהם חייבים לו כסף וגידפם. הנאשם תפס את ידיו של המתלונן, אשר נחבל כתוצאה מכך במרפק ימין, נשרט וניגר דם ממרפקו. המתלונן לקח את הכיור מידיו של הנאשם והורה לו לצאת מהחנות. בהמשך לכך, תקף הנאשם פעם נוספת את המתלונן, בכך שהכה אותו מכת אגרופ בעינו, וכתוצאה מכך נגרמה לו המטומה בעין ימין וחוסר תחושה בלחי ימין. כאשר המתלוננת ניסתה להפריד בין הנאשם למתלונן, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שניסה לתפוס אותה ושרט אותה בכתפה הימנית. בנסיבות אלו אחז המתלונן את הנאשם בכתפיו והצמידו לקיר. עובר אורח, הרצל סרוסי (להלן - "סרוסי") הגיע למקום, הוציא את הנאשם מהחנות וסגר את החנות כאשר המתלוננים בחנות. בהמשך לכך, איים הנאשם על המתלוננים בהתנהגות בכך שאחז בלבנה וניסה להיכנס לחנות. סרוסי הרחיקו מהחנות, אולם הנאשם חזר ואיים שוב על המתלוננים בהתנהגות בכך שאחז בלבנה וניסה שוב להיכנס לחנות. כן צעק לעברם כי יהרוג אותם.

6. עוד מיוחס בכתב האישום, שכארבעה ימים לפני יום 4.11.12, בהיותו של הנאשם תחת השפעת אלכוהול בחנות, איים על המתלוננים בכך שאמר להם שיזיין אותם.

7. בתשובתו לכתב האישום, מסר בא כוח הנאשם, באשר לאישום הראשון - כי הנאשם אמנם עשה שיפוף בחנות של המתלוננת וכן אישר את דבר קיומו של סכסוך כספי בין הצדדים. לטענתו, ביום 4.11.12 התפתח דין ודברים בין הצדדים ובזמן שהנאשם אחז בכיור, המתלוננים תקפו אותו, כאשר המתלוננת אוחזת באריח ומכה בראשו. לדבריו, כל הפגיעות במתלוננים הן תוצאה של הגנה עצמית. עוד הכחיש מכל וכל את האירוע נשוא האישום השני.

גדר המחלוקת

8. באישום הראשון - השאלה היא האם הנאשם איים על המתלוננים, תקף אותם וגרם להם לחבלות וכן הזיק בזדון לכיור שבחנותם, כטענת התביעה? או שמא אך התגונן מפני המתלוננים שתקפו אותו, כטענת הנאשם? באישום השני - השאלה היא האם הנאשם איים על המתלוננים, כטענת התביעה?

9. בא כוח התביעה טען, כי יש לתת אמון בעדויות המתלוננים, שלפיהן הנאשם איים עליהם, תקף אותם וגרם להם לחבלות וכן שבר את הכיור בחנות. גרסתם של המתלוננים נתמכת בעדותו של סרוסי, אשר הינו עד ראיה אובייקטיבי שעבר במקום. גם הנאשם בחקירתו במשטרה הודה, כי תקף את המתלוננת וכן הודה כי איים על המתלוננים. לאור האמור, יש לדחות את טענת הנאשם כי מדובר בקטטה שלא הוא החל אותה, ולהעדיף את גרסת המתלוננים, שלפיה המתלונן נאלץ להגן על אשתו וכתוצאה מכך "הצדדים חבטו אחד בשני". הנאשם גם לא הכחיש את דברי האיומים המיוחסים לו באישום השני.

10. בא כוח הנאשם טען, כי יש לתת אמון בעדותו של הנאשם, אשר מסר גרסה עקבית לכל אורך הדרך, שלפיה המתלוננים הם שתקפו אותו באירוע נשוא האישום הראשון. הנאשם לא פנה לקבלת טיפול רפואי, וזאת משום שנעדר ביטוח רפואי באותה העת, בהיותו תושב זר. הנאשם אמנם הודה, כי אמר למתלוננים "שיזיין אותם" באירוע נשוא האישום השני, אולם מדובר בוויכוח שהתלהט לאחר שהמתלוננים וחתנם לא דיברו אליו יפה. עוד טען, כי אין ליתן אמון בגרסתם של המתלוננים הנעדרת הגיון. המתלונן הכחיש כל אלימות מצדו, וזאת כאשר אין מחלוקת שהנאשם היה חבול, וגם המתלוננת מודה כי הצדדים "הלכו מכות". נמצאו סתירות בין הודעתו של המתלונן במשטרה לבין עדותו בבית המשפט, וכן נמצאו סתירות בין גרסאותיו של המתלונן וגרסתה של המתלוננת. גם יש ליתן משקל נמוך לעדותו של

סרוסי, משום שלא זכר את האירוע וקיימות סתירות בין עדותו לבין הודעתו במשטרה. סרוסי גם לא היה באירוע מתחילתו, אלא הגיע לקראת סיומו.

11. עוד טען, כי לנאשם עומדת הגנה מן הצדק בטענה של אכיפה בררנית. לטענתו, למרות שהמתלוננים תקפו את הנאשם, לא הוגש כתב אישום נגדם. השוטר שהגיע לשטח היה שוטר חדש ומטעם זה לא עיכב את המתלוננים. גם נפלו מחדלים בחקירה.

דין והכרעה

הערכת מהימנות העדים - כללי

12. בתיק זה עומדים זו מול זו, מחד, גרסאות המתלוננים וגרסתו של סרוסי, ומאידך, גרסתו של הנאשם. כל אחד מהצדדים טען, כי יש לתת אמון בגרסתו שלו, שהיא עקבית, הגיונית ונעדרת סתירות, בעוד שגרסתו של האחר הינה שקרית.

13. לא מצאתי כי אלו הם פני הדברים. מצאתי כי קיימים פערים וסתירות בין גרסת המתלוננת לבין גרסת המתלונן, ובין גרסאותיהם שלהם לבין עצמן, בשלבים שונים של ההליך. המתלוננים גם ניסו להמעיט מהאלימות שהם נקטו באירוע. מצאתי גם, כי הנאשם מסר תחילה גרסה הממעיטה מחלקו ומייחסת את רוב האלימות למתלוננים, כאשר עם התפתחות גרסאותיו, הוא למעשה מודה, כי נקט אלימות של ממש נגד המתלוננים, אלא שלטענתו עשה זאת בעקבות אלימות מצדם.

14. במצב דברים זה, יש צורך בבחינה עובדתית מדוקדקת של כל חלק וחלק מגרסאות הצדדים, על מנת לקבוע ממצאים ולהגיע למסקנות.

הרקע לאירועים נשוא כתב האישום

15. אין מחלוקת, כי הנאשם ביצע עבודות שיפוץ בחנות במשך כחודשיים לפני האירועים נשוא כתב האישום. אין גם מחלוקת, כי בין הצדדים התגלעה מחלוקת, וזאת משום שהנאשם לא סיים את עבודת השיפוץ תוך התקופה שהתחייב לה. הנאשם גם טען כי לא קיבל את מלוא שכר העבודה המגיע לו. קודם לאירועים אשר בכתב האישום, נקלעו הצדדים למספר ויכוחים והרוחות ביניהם התלהטו מספר פעמים. המתלוננים גם טענו כי הנאשם נהג לשתות אלכוהול וגם מהטעם הזה לא התקדם בעבודה.

16. אין מחלוקת, כי ביום 4.11.12 גילה הנאשם שהמתלוננת העבירה לקבלן אחר חלק מהעבודה, שהיה אמור לבצע, וזאת מן הטעם שלא הייתה מרוצה מקצב התקדמותו בעבודה. הנאשם הגיע לחנות, לאחר ששתה אלכוהול, והתפתח ויכוח בין הצדדים. אין ראייה בדבר כמות האלכוהול המדויקת ששתה הנאשם, אולם כל עדי התביעה ציינו כי ריח אלכוהול נדף ממנו, כאשר הנאשם טען כי שתה שתיים או שלוש בירות בלבד.

האירועים נשוא האישום הראשון

17. הצדדים חלוקים ביחס למה שאירע בחנותה של המתלוננת ביום 4.11.12. אפתח בסקירת גרסאותיו של המתלונן וגרסאותיה של המתלוננת ובהערכת מהימנותם. כן אתייחס לגרסתו של סרוסי, שעבר במקרה במקום.

בהמשך, אסקור את גרסתו של נאשם והערכת מהימנותו.

18. המתלון נחקר פעמיים במשטרה. פעם ראשונה החלה חקירתו כעד, והפכה לחקירה באזהרה. פעם שניה נחקר באזהרה מתחילת החקירה. כמו כן נערך עימות בינו לבין הנאשם.
19. בהודעתו במשטרה מסר המתלון, כי הנאשם כעס משום שהעבירו את העבודה לאחר ודרשו ממנו לסיים את הרכבת הכיור בשירותים. הנאשם טען כי הם חייבים לו כסף, והמתלונים מסרו שכבר קיבל את כל המגיע לו. בתגובה לכך, הרים הנאשם את הכיור מעל הראש של המתלוננת, צעק שחייבים לו כסף והחל לקלל. המתלון ראה שהוא שיכור ועל מנת שלא יתן מכה לו או לאשתו, תפס אותו בידיים. לאחר שהמתלון הוזהר כי הוא חשוד בתקיפה של הנאשם, הוסיף כי הנאשם רצה לתת מכות ולכן הרים את הכיור מעל הראש. המתלון לקח את הכיור מידי ושם אותו ליד הקרמיקה. לאחר מכן דרש ממנו לצאת מהחנות. הנאשם החל לקלל, נתן לו מכות ואגרף לעין. לאחר מכן, המתלון תפס לו את הידיים על מנת שלא יכה את אשתו והשתפשף על הקיר. המתלוננת ניסתה להפריד ביניהם כאשר המתלון איים שיתן להם מכות, אמר שיפוצץ אותם וירק על הזכוכית (ת/8).
20. החוקר אייל זק, אישר כי הבחין בפנס כחול בעינו הימנית של המתלון. כן הבחין בשריטה במצחו של המתלון. עוד ציין החוקר זק, כי הבחין בסימני שפשוף במרפק ודם על ידו הימנית (ת/8). החבלות גם צולמו (ת/5 ו-ת/6).
21. בחקירתו השנייה של המתלון באזהרה, הכחיש כי אשתו הכתה את הנאשם עם אריחים בראשו. לטענתו, אמנם תפס את המתלון בידי אולם לא הרביץ לו. המתלון גם מסר, כי איננו יודע כיצד נגרמה לנאשם נפחות בעין (ת/9).
22. המתלון פנה לבדיקה רפואית בבית החולים ביום 5.11.12 והוגשו לעניין זה מסמכים רפואיים, שלפיהם סבל המתלון מהמטומה בעין ימין (ת/10; ת/11).
23. בעימות בינו לבין הנאשם הוסיף המתלון, כי נגרמו לו גם חבלות בגב וביד (ת/3).
24. בעדותו הוסיף, שכאשר הנאשם הרים את הכיור מעל ראשה של המתלוננת, תפס את ידיו על מנת להוריד את הכיור. הכיור נותר שלם כאשר הורידו. ברגע שתפס את ידיו של הנאשם, הנאשם הכה אותו בעין. לאחר מכן, שב המתלון ותפס את הנאשם על מנת שלא יכה את אשתו, אשר סובלת ממחלה כרונית במשך שנים. המתלון דרש מהנאשם לצאת ותפס אותו, אולם לא תקף אותו ולא נתן לו מכה כלשהי. לדבריו, אין זה מתפקידו לספק הסבר כיצד הנאשם נחבל, וכאשר יצא מהחנות לא ראה את פניו. עם זאת, ייתכן שהנאשם נחבל בזמן שהשתולל וקיבל מכה מהקיר, משום שראה דם על הקיר. כאשר נשאל אם ראה דם על הנאשם אמר: "אני לא בוחר אותו בתור חתן או חבר...". לדבריו, הנאשם הרים לבנה, רצה לפגוע בו ובמתלוננת, ו"קיבל" בעצמו את הלבנה שהרים בראשו. באותה העת, שבה הנאשם הרים את הלבנה, נכנס סרוסי לחנות (פרוטוקול הדיון, בעמ' 10 - 11).
25. מצאתי כי קיימים מספר קשיים המונעים ממני ליתן אמון של ממש בגרסתו של המתלון: המתלון מסר בעדותו, כי הנאשם ניסה לתקוף אותו ואת אשתו עם לבנה, בעוד שלא ציין זאת כלל במשטרה; המתלון מסר בעדותו, כי הנאשם הכה אותו בעין בלבד, בעוד שבבית החולים מסרה המתלוננת שקיבל מכות בפנים ובגב. בעימות, לעומת זאת תיאר כי הנאשם נתן לו אגרופים בבטן; בחקירותיו לא ציין המתלון כי הנאשם נפצע ואמר כי אינו זוכר זאת. דברים אלו תמוהים ביותר, כאשר אין מחלוקת שהנאשם נחבל באופן ממשי באירוע ואף ירד לו דם על הקיר. בחקירתו הנגדית מסר המתלון כי ייתכן שהנאשם נפצע מחבלה עצמית ממכה בקיר בזמן שהשתולל או מהלבנה שהוא הרים. הסברים אלו אינם סבירים כלל ועיקר ונראה כי הם נועדו לחפות על מעשה אלימות שביצעו אחד המתלונים או שניהם.

26. עתה לגרסתה של המתלוננת.

27. המתלוננת מסרה את גרסתה הראשונית למוקד המשטרה ולאחר מכן לשוטרי סלמון אמב"י, אשר הגיע למקום האירוע. לפי דיווח זה, המתלונן והנאשם היו מעורבים בקטטה, כאשר הנאשם תקף ראשון את המתלונן (ת/1). הודעתה של המתלוננת לא הוגשה לבית המשפט.

28. בעימות עם הנאשם מסרה המתלוננת, כי חששה שהנאשם רוצה לתת לה מכה עם הכיור. כאשר המתלונן ניסה להוציא את הכיור מידי של הנאשם, הנאשם תקף אותו, נתן לו מכות בבטן ומכה בעין (ת/4).

29. בעדותה הוסיפה, שכאשר דרשה מהנאשם לסיים את הדבקת הכיור, החל לשבור מלט מהכיור בכעס. המדובר במלט שנדבק לכיור, ככל הנראה בניסיון הדבקה שלא צלח. הכיור לא נשבר. המתלוננת דרשה מהנאשם לצאת מהחנות ובעקבות זאת הרים את הכיור ולדבריה "בשיא הכוח רצה להוריד לי אותו על הראש". לאחר מכן הוסיפה "לא הבנתי מה הוא רוצה לעשות, זאת הייתה תנועה שהוא רוצה לתת מכה". המתלונן תפס את הכיור והוציא אותו מידי של הנאשם. לאחר מכן תפס המתלונן את הנאשם בכתפיו וניסה להוציאו מהחנות, והשניים החלו "ללכת מכות". בזמן הזה ניסתה לנקות את החנות עם מטאטא. כאשר המתלונן ניסה להוציאו מהחנות והנאשם הרביץ לו ונתן לו מכות בפה. בהמשך הוסיפה, כי הנאשם נתן למתלונן גם מכות בבטן. כאשר ניסתה להפריד ביניהם, הנאשם שרט אותה. בשלב זה יצאה להזעיק את המשטרה והשכן סרוסי נכנס לחנות והפריד ביניהם. כאשר הנאשם יצא מהחנות, לקח משהו ביד ואיים בצעקות ובקללות. המתלוננת הכחישה מכל וכל שהיא הכתה את הנאשם או גרמה לו חבלה בראשו באמצעות אריח. עוד הוסיפה, כי אין באפשרותה כלל להרים את יד שמאל, כטענת הנאשם, וזאת משום מחלה שהיא סובלת ממנה. עם זאת, המתלוננת הדגימה את מעשיו של הנאשם, כאשר הרים את הכיור, בהנפת שתי ידיה למעלה (פרוטוקול הדין, בעמ' 14 - 16).

30. גרסתה של המתלוננת מעוררת, גם היא, מספר תמיהות לא מבוטלות: התיאור שמסרו המתלוננים בדבר ניסיון איומים או אפילו אלימות ממשית באמצעות הכיור, אינו מתיישב עם דבריה של המתלוננת, כי לא הבינה מה הנאשם רוצה לעשות עם הכיור; בעדות מסרה, כי לאחר שהמתלונן הוציא את הכיור מידי של הנאשם, תפס אותו וניסה להוציאו החוצה, ורק בשלב זה החלה הקטטה. גרסה זו אינה מתיישבת עם גרסתו של המתלונן, כי הנאשם תקף אותו בעינו עוד קודם לכן; גרסתה של המתלוננת כי התפתחה קטטה בין הנאשם והמתלונן, עומדת, גם היא, בסתירה לגרסתו של המתלונן, שלפיה לכאורה, הוא לא היה אלים כלל, למעט תפיסת הנאשם בידי במטרה להוציא את הכיור מידי והניסיון לדחוף את הנאשם מחוץ לחנות; המתלוננת טענה כי אין באפשרותה להניף את יד שמאל, אולם הדגימה הנפת שתי ידיה למעלה בבית המשפט. גם המתלוננת אינה מספקת כל הסבר כיצד נגרמו לנאשם החבלות בגוף.

31. סרוסי הינו עובר אורח, אשר הגיע למקום במהלך האירוע והיה עד לחלק ממנו. המדובר בעד אובייקטיבי שאין לו כל אינטרס לצד זה או אחר.

32. בחקירתו במשטרה מסר סרוסי, כי הוציא את הכלבה לטיול והבחין בשני אנשים מתקוטטים בחנות ושמע צעקות. סרוסי נכנס לחנות והפריד ביניהם. באותו זמן היה הנאשם עם לבנה ביד והמתלונן הצמיד אותו לקיר, ככל הנראה מתוך התגוננות. המתלוננת הייתה עם מטאטא ביד במרחק מה מהשניים. סרוסי הוציא את הנאשם מהחנות והושיב אותו על מנת שיירגע בתחנת אוטובוס. הייתה לנאשם שריטה בראש והוא אמר שהמתלוננים חייבים לו כסף. לאחר מכן חזר סרוסי לחנות על מנת לשוחח עם המתלוננים ושוב הגיע הנאשם עם לבנה. סרוסי לא נתן לנאשם להיכנס והוא צעק כי יהרוג את המתלוננים. היה לנאשם ריח חזק של אלכוהול (ת/13).

33. בעדותו חזר סרוסי על עיקרי גרסתו במשטרה. עם זאת, ניכר כי התבלבל בין המעשים של המעורבים. בין היתר מסר, כי מי שהצמיד את השני לקיר הוא שניסה לתת את המכה לראש באמצעות לבנה. סרוסי מסר תחילה כי

הנאשם הוא שהצמיד את המתלונן לקיר. לאחר מכן אמר כי מי שקיבל את המכה מהלבנה היה המתלונן, אולם שניהם היו עם דם על הפנים (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 21 - 22).

34. הפערים שבין ההודעה שמסר סרוסי במשטרה לבין עדותו בבית המשפט אינם מעידים, להערכתי, על כך שסרוסי אינו דובר אמת, אלא אך על בלבול שחל בזיכרוננו ביחס לאירועים לאור חלוף השנים שבין האירוע - ביום 4.11.12 - לבין עדותו ביום 4.1.15. מכאן, ומכיוון שמדובר בעד אובייקטיבי הנעדר כל אינטרס, מצאתי מקום לייחס את מלוא המשקל להודעה שמסר במשטרה. הודעה זו מתיישבת בחלקה אם התיאור שמסרו המתלוננים, או מי מהם, והיא מתיישבת בחלקה עם התיאור שמסר הנאשם.

35. בשלב זה אתאר את הגרסאות שמסר הנאשם.

36. גם הנאשם מסר גרסה ראשונית לשוטר אמב"י, אשר הגיע למקום. לפי גרסה זו, המתלוננים הם שתקפוהו ראשוניים "דפקו לו בלוק על הראש, והפנים וביד ימין". השוטר אמב"י ציין, כי לנאשם סימני חבלה ופניו מנופחות (**ת/1**). עוד מסר הנאשם בשלב זה, כי הוא הותקף ולא עשה דבר (**ת/2**).

37. בחקירתו במשטרה מסר הנאשם, כי לא קילל ולא תקף ראשון, אלא שהמתלוננים הם שצעקו עליו ואיימו עליו. לאחר מכן המתלוננת תקפה אותו באמצעות אריח מספר פעמים והוא קיבל חבלה בראש כתוצאה מזה. לדבריו, כל מה שעשה נועד להגנה עצמית. בהמשך הודה הנאשם כי הרים את הכיור, אולם טען כי עשה זאת על מנת לנקותו ומשם "התחילו הבעיות". לדבריו, לא נתן מכות אלא רק "התנגד", כאשר כוונתו לכך שהמתלוננים נתנו לו מכות ולכן החזיר למתלונן ונתן לו מכה בחלק העליון. לאחר מכן הוסיף, שייתכן שנתן למתלונן מכות גם לכיוון הבטן והגב. לדבריו הוא "כמעט בטוח" שהפנס בעין של המתלונן נגרם כתוצאה ממעשיו. הנאשם הכחיש תחילה כי נתן מכות למתלוננת. אולם לאחר מכן אמר, שכאשר שברה לו על הראש אריחים, הרחיק אותה ממנו, וייתכן כי היא נשרטה. גם הוסיף, כי "יכול להיות" שאיים על המתלוננת ש"זיין אותה" ואיים על המתלוננים יחדיו כי "יפוצץ אותם במכות". הנאשם מסר כי הוא זקוק לטיפול רפואי (**ת/12**).

38. החוקר זק העיר כי הבחין בנפיחות באזור עינו הימנית של הנאשם (**שם**).

39. בעימותים עם המתלונן ועם המתלוננת אישר הנאשם שלאחר שהמתלונן ניסה להוציא את הכיור מידי "יכול להיות" שדחף אותו ו"ככל הנראה" במהלך הקטטה גרם למתלונן חבלות בעין, בגב וביד. עוד אישר כי אמר למתלוננים ש"זיין" אותם. הנאשם הוסיף, כי המתלוננת תקפה אותו בכך שהכתה אותו עם אריח בראשו ונגרמו לו חבלות כתוצאה מכך (**ת/3; ת/4**).

40. בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על עיקרי גרסתו במשטרה. הנאשם הוסיף, כי הרים את הכיור על מנת להראות למתלוננים שהוא כבר נקי ולא התכוון לזרקו על אף אחד. בשלב זה המתלונן ניסה למשוך לו את הכיור מהיד, והוא סירב לתת לו אותו. לפיכך אמר לו, קח את הכיור ודחף את הכיור לכיוונו. בהמשך לכך המתלונן הניח את הכיור על הרצפה, תפס אותו בכתפיו או בחולצה. המתלונן נתן לו מכות ולכן "החזיר לו". המתלונן הכה אותו בצלעות ובעין והמתלוננת נתנה לו מספר מכות בראש עם אריח. לפיכך דחף אותה על מנת להרחיקה. בשלב זה הגיע שכן למקום והרחיק אותו, והוא "מרוב עצבים" ניסה לחזור לחנות. עוד ציין, כי למרות שהיה פצוע, לא פנה לקבלת טיפול רפואי מכיוון שאין לו ביטוח רפואי בישראל (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 24 - 28).

41. מבחינת גרסאותיו של הנאשם, עולה הרושם, כי בעוד שבתחילה ייחס את רוב רובה של האלימות למתלוננים, במהלך התפתחות הגרסאות, הוא מודה בחלק גדול מהמיוחס לו, אלא שלטענתו המתלוננים הם שתקפו אותו תחילה.

האם הזיק הנאשם לרכוש במזיד?

42. הן המתלוננת והן המתלונן אישרו כי הכיור לא ניזוק ממעשיו של הנאשם. מכאן, שלא עלה בידי התביעה להוכיח כי הנאשם הזיק במזיד לרכוש.

האם איים הנאשם על המתלוננים ביום 4.11.12?

43. כל העדים אישרו כי הנאשם איים על המתלוננים. אולם, קיימת מחלוקת באשר לפרטי האיומים ולנסיבותיהם. המתלוננים מסרו, כי הנאשם איים עליהם במעשה, בתחילת האירוע בהנפת הכיור ובסיומו בהנפת לבנה. המתלונן גם הוסיף, כי הנאשם אמר ש"יזין אותם" ו"פרק אותם". סרוסי אישר כי ראה את הנאשם מאיים על השניים באמצעות לבנה, כאשר הנאשם ניסה לחזור ולהיכנס לחנות, לאחר שהוציאו משם. הנאשם הכחיש כי הניף את הכיור באיומים וטען, כי רצה רק להראות למתלוננים שהכיור נקי. הנאשם הודה, כי אמר ש"יזין אותם" וכן הודה שניסה לחזור לחנות מ"רוב עצבים".

44. לא השתכנעתי, כי עלה בידי התביעה להוכיח שהנאשם איים על המתלוננים באמצעות הנפת הכיור. המתלוננים לא תיארו מעשה או דברים הנלווים להנפה, שיש בהם כדי ללמד על כוונה מאיימת של הנאשם. יתר על כן, המתלוננת עצמה אמרה, כי לא הבינה מה הנאשם רוצה לעשות עם הכיור, וייתכן כי שני המתלוננים פירשו בצורה לא נכונה את מעשיו של הנאשם ונפלו לכלל טעות בהבנת המעשה לאור הוויכוח הסוער.

45. עם זאת, עלה בידי התביעה להוכיח שהנאשם איים על המתלוננים באמצעות הנפת לבנה וכן אמר ש"יזין אותם". המסקנה מבוססת הן על דברי המתלוננים, הן על תיאורו של סרוסי ולמעשה גם קיימת ראשית הודיה של הנאשם בהקשר זה.

האם תקף הנאשם את המתלוננים וגרם להם חבלה של ממש?

46. המתלוננים והנאשם אישרו כי הנאשם תקף את המתלוננים וגרם להם חבלות, אלא שהגרסאות חלוקות בשאלה מי תקף ראשון ובאילו נסיבות ומה בדיוק כללה התקיפה. אין בידי לאמץ את גרסת המתלוננים לעניין זה במלואה וזאת לאור הסתירות שבין גרסאותיהם, שפירטתי לעיל, ובפרט באשר לסדר הדברים, אשר יש לו חשיבות מהותית בקביעת הממצאים בתיק לאור טענת הנאשם. גם אין בידי לאמץ את גרסת הנאשם במלואה, וזאת משום ההתפתחויות שחלו בה, מהשלב הראשוני ועד חקירתו הנגדית.

47. עם זאת, ניתן לקבוע ממצאים על יסוד המשותף בין הגרסאות ועל בסיס הראיות האובייקטיביות שבתיק. אין מחלוקת כי הנאשם הרים את הכיור, כאשר לטענתו רצה להראות למתלוננים שהכיור נקי, והמתלוננים סברו שהוא מאיים עליהם. אין גם מחלוקת, כי המתלונן ניסה להוציא את הכיור מידי, כאשר התפתח ביניהם עימות על הכיור. הנאשם מודה, כי בשלב מסוים דחף את הכיור לכיוונו של המתלונן. גם אין מחלוקת, כי לאחר מכן לקח המתלונן את הכיור והניחו על הרצפה. אין בידי לקבוע, כי הנאשם כבר תקף את המתלונן בעינו בשלב זה, וזאת משום שהמתלוננת אינה מתארת זאת. המתלוננת והנאשם העידו כי לאחר הנחת הכיור החלה קטטה. עוד מודה הנאשם, כי במסגרת הקטטה נתן למתלונן מכה בחלק העליון וייתכן גם שבבטן ובגב. הנאשם גם מודה כי הפנס בעינו של המתלונן הינו "כמעט בטוח" תוצאה של מעשיו. הנאשם גם מודה, כי הרחיק את המתלוננת וייתכן כי נשרטה כתוצאה מכך. קיים תיעוד בתמונות, בחקירה, ובמצאים רפואיים, לכך שהמתלונן נחבל בעינו ובידו, ולכך שהמתלוננת נשרטה בידה.

48. מכאן, שהוכח כי הנאשם תקף את המתלוננים וגרם להם חבלות. עם זאת, ממצאים אלו אינם מובילים בהכרח למסקנה, כי הנאשם ביצע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, וזאת משום טענת הנאשם, כי המתלוננים תקפוהו תחילה. לטענתו, בנסיבות אלו, עומדת לו טענה להגנה עצמית. עוד טען הנאשם בהקשר זה להגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית.

49. לא נותר בליבי ספק כי המתלוננים, או מי מהם, תקף את הנאשם. הנאשם נחבל באירוע בצורה לא פשוטה. כל העדים העידו כי ירד לנאשם דם מהראש. לנאשם גם הייתה נפיחות בעין. מכאן כי הנאשם נחבל בראשו ובעינו. סביר גם שהפגיעה בראשו של הנאשם נעשתה באמצעות אריח, כטענתו, לאור הדם שירד, שאף השאיר סימנים על הקיר. עם זאת, המתלוננים הכחישו כי הכו אותו בראשו בעינו, למרות שהמתלוננת הודתה כי הייתה קטטה. אין בידי לקבל את טענת המתלוננים בהקשר זה, וזאת משום שההסברים שסיפקו הינם בלתי מתקבלים על הדעת. המתלונן לא תיאר בחקירתו כלל כי הנאשם נחבל ונראה כי ניסה להרחיק עצמו מהאירוע, ובפרט כאשר נחקר תחת אזהרה. לאחר מכן טען בעדותו, כי ייתכן והחבלות הן פגיעה עצמית. המתלוננת הכחישה כי באפשרותה להרים יד, אולם הדגימה הנפה של שתי ידיים באולם. מכאן, שהגעתי למסקנה כי סביר יותר להניח, שהמתלוננים, או מי מהם, הם שחבלו בנאשם. אולם, אין בידי לקבוע מי בדיוק נתן את המכה הראשונה בתחילת הקטטה. גם אין בידי לקבוע מי בדיוק, ובאילו נסיבות, חבל בנאשם. הנאשם אמנם טען מחקירתו הראשונה, כי לא הוא התחיל במכות, אולם הוא לא מסר תיאור סדור בחקירתו של האירועים, ולאחר מכן הודה בבית המשפט, כי הוא דחף את הכיור לכיוונו של המתלונן, כאשר ניתן לומר שזאת הפעולה האלימה הראשונה באירוע.

50. לא השתכנעתי, כי מעשיו של הנאשם באים בגדר הגנה עצמית.

51. התנאים לקיומה של הגנה עצמית לפי סעיף 34 לחוק העונשין, כפי שנקבעו בחוק ובפסיקה עניפה של בית המשפט העליון הינם: תקיפה שלא כדין; קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה; האדם לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה; הנחיצות (איכותית וכמותית); יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה ((ע"פ 20/04 קליינר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 80, 90 (30.6.04); דנ"פ 6699/04 אבי קליינר נ' מדינת ישראל (18.07.2004); ע"פ 6157/03 הוך נ' מדינת ישראל (28.9.05); ע"פ 8687/04 חילף נ' מדינת ישראל (12.12.05); ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.06); ע"פ 6415/11 פולוחין נ' מדינת ישראל (24.12.12)).

52. גם אם המתלוננים תקפו את הנאשם ראשוניים, לא השתכנעתי שהתקיפה מצדו של הנאשם נועדה להדוף את התקיפה מצד המתלוננים. הנאשם יכול היה לעזוב את המקום, והראיה, שכאשר נכנס סרוסי, עזב הנאשם את המקום, ושב ונכנס פעמיים נוספות. יתר על כן, הנאשם עצמו הודה מספר פעמים, כי הוא הכה את המתלוננים, כדי "להחזיר להם".

53. גם לא השתכנעתי, כי יש לזכות את הנאשם מכל אשם בשל אכיפה בררנית. אמנם, הוכח בדיון לפניי כי המתלוננים תקפו את הנאשם. גם לא קיבלתי הסבר מספק, מדוע לא הוגש כתב אישום נגד המתלוננים, או מי מהם. השוטר אמב"י הודה, גם הוא, כי היו תלונות הדדיות מתחילת האירוע, וכי היה עליו לעכב גם את המתלוננים כחשודים, אולם בשגגה לא עשה כן. עם זאת, רשויות התביעה הפעילו שיקול דעתן וייתכן כי לאור המידע שהיה לפנין באותה העת, הייתה ההחלטה שלא להעמיד את המתלוננים לדיון - מוצדקת. לא השתכנעתי, כי התביעה נהגה בהפליה כלפי הנאשם, או כי החלטתה נגועה בסתירה מהותית לעקרונות של צדק. המידע שבפני בית המשפט הינו שונה והוא כולל גם את העדויות, המהוות חלק עיקרי בהכרעת הדין, ואשר היה בהן כדי להצביע על הסתירות והקשיים בגרסאות המתלוננים. הוכח גם, כי הנאשם תקף את המתלוננים וכי לא היה הכרח בתקיפה. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי יש מקום

להיעתר לבקשת הנאשם לזכותו בשל אכיפה בדרנית, וטענותיו בהקשר זה יישמרו לשלב גזר הדין.

האירוע נשוא האישום השני

54. האם הנאשם איים על המתלוננים, כארבעה ימים לפני יום 4.11.12?
55. בחקירתו השנייה ובעדותו מסר המתלונן, שכארבעה ימים לפני יום 4.11.12 הנאשם קילל אותו, את המתלוננת ואת חתנם ברחוב וצעק "אני אזיין אתכם, מי אתם בכלל". לטענתו, שמעו את הדברים הרבה שכנים וניתן לברר עמם (ת/9; פרוטוקול הדין, בעמ' 9 - 10).
56. המתלוננת מסרה בעדותה, כי הנאשם צרח עליהם וקילל אותם ברחוב (שם, בעמ' 14).
57. למעשה גם הנאשם הודה בכך שאיים על המתלוננים, כארבעה ימים לפני יום 4.11.12. בחקירתו במשטרה מסר, כי אמר ש"זיין אותם" באמצע ויכוח (ת/12). גם בעדותו בבית המשפט חזר על דברים אלו (פרוטוקול הדין, בעמ' 27).
58. בנסיבות אלו, אין השלכה לטענתו של בא כוח הנאשם, כי נפל מחדל חקירתי בכך שלא זומן לחקירה חתנם של המתלוננים. גם אם האיומים היו תוך כדי ויכוח, אין בכך כדי להשליך על ביצוע העבירה.
59. ממכלול הראיות עולה, כי הנאשם איים על המתלוננים באומרו: "אני אזיין אתכם". גם אם לא מדובר באיומים ברף גבוה, הרי שמדובר בדברי איומים, העונים לגדר הגדרת העבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

סוף דבר

60. התביעה לא הוכיחה, כי הנאשם הזיק במזיד לרכוש. מכאן, כי יש לזכות את הנאשם מעבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.
61. ביחס לאישום הראשון - עלה בידי התביעה להוכיח, כי הנאשם איים על המתלוננים ביום 4.11.12 באמצעות לבנה, באומרו כי "זיין אותם". מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; גם עלה בידי התביעה להוכיח, כי הנאשם תקף את המתלוננים. מכאן שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.
62. ביחס לאישום השני - עלה בידי התביעה להוכיח, כי הנאשם איים על המתלוננים מספר ימים לפני יום 4.11.12 באומרו להם, כי "זיין אותם". מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה נוספת של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום כ"ג ניסן תשע"ה, 12/04/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 21.4.15 בשעה 8:30.

מובהרת לנאשם חובת ההתייצבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת.

ניתנה והודעה היום כ"ג ניסן תשע"ה, 12/04/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

הוקלדעלידיאורליכהן